

СИДОРЧИК ІВАН СТЕПАНОВИЧ

Народився Іван Степанович 11 вересня 1955 року в селі Ромейки Володимирецького району на Рівненщині. Після школи закінчив фельдшерське відділення Дубенського медичного училища. В 1975 – 1977 роках служив у армії, де працював за фахом в хірургічному відділенні одного з шпиталів радянських військ у тодішній Німецькій Демократичній Республіці. Після повернення з війська і аж до липня 1981-го – Іван Степанович фельдшер у селі Ромейки, завідувач місцевим ФАПом. Пізніше обіймає посаду помічника санітарного лікаря з гігієни праці в промислово-санітарній лабораторії

СЕС Кузнецовська. Нині – кореспондент газети Рівненської АЕС.

У 1987-му році І.С.Сидорчик брав участь у ліквідації наслідків аварії на Чорнобильській АЕС (два терміни підряд). Кілька років працював кореспондентом Рівненської обласної державної телерадіокомпанії.

Щодо творчості (а писати та публікуватись І, Сидорчик почав ще з шкільних років), то окремими виданнями вийшли збірки поезій автора: “Сповідь любов’ю” (1992 рік) – “На святі смутку”(1995 р.) – “Паморозь” (1997 р.) “Застільна розмова” (1997 р.) – “Скрипка для осені” (2000 р.) – “Поросль” (2002 р.) – “Сполоханий грім” (2004 р.) – книга оповідань “З-під чорних віх” (2005 р.) – . Наприкінці 2010 – на початку 2011 року у Володимирецькій районній друкарні віддруковано досить об’ємну (більше 400 сторінок) краєзнавчу книгу ”Ромейки”, тираж якої розійшовся миттєво. Як розповідає сам автор, ще з шкільних років він пробував писати вірші та прозу, дописував до багатьох місцевих, республіканських та центральних газет, публікувавсь у різноманітних колективних літературних збірниках та журналах.

Зізнається, що в юні роки, піддавшись радянській ідеології, й справді щиро вірив у пропаговані скрізь ідеали комунізму. Відтак і в творчості Івана Степановича було чимало такого, що славило й той час, і героїв тієї непростой доби. Детальніше про ті всі перемінливі перипетії допитливий читач може довідатись зі статті ”Інтерв’ю, якого не було”, поміщеної в альманасі «БАРВИ НАДСТИР’Я», чимало примірників якого у свій час мною було передано всім міським бібліотекам та школам...

Остання велика робота – краєзнавчо-публіцистична книга ”Ромейки”, що на початку цього року була віддрукована у Володимирецькій типографії. В ній – історія мого рідного села, долі багатьох і багатьох краян. Чи вдалась вона мені – судити, безперечно, читачам. Написано та видрукувано у цьому році в літературному альманасі «ПОГОРИНА» кілька оповідань. Щодо сьогодення і перспектив – то нині завершую книжку оповідань і повістей, що об’єднані під однією робочою назвою ”Крадені весла”...